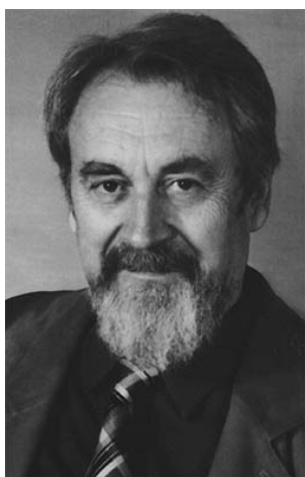

Ю. Д. Шлапак

Синько Ростислав Олександрович

СИНЬКО Ростислав Олександрович (21. 08. 1933, с. Степано-Кринка Амвросіївського р-ну Сталінської обл., нині Донецького р-ну Донецької обл. — 23. 10. 2010, Київ) — актор, кінорежисер, скульптор, публіцист. Чоловік [Н. Капельгородської](#), батько [О. Синько](#). Заслужений працівник культури УРСР (1983). Член НСКіну (1970). Орден «За заслуги» 3-го ступеня (2001). Переможець низки міжнародних і всесоюзних телефестивалів. Закінчив акторський факультет Київського інституту театрального мистецтва (1955; майстерня *П. Сергієнка*). 1955—57 служив в Ансамблі пісні і танцю Білоруського військового округу. 1957—64 був актором Київського театру юного глядача, працював асистентом режисера на Київському телебаченні. Від 1965 — один із фундаторів і режисер студії «Укртелефільм» (Київ). 2000—05 викладав у Київському університеті театру, кіно і телебачення. Поставив 50 телефільмів, серед яких: «Соловей із села Маршинці» (1965), «Симфонія» (1966, диплом зонального огляду телефільмів, Ленінград, нині Санкт-Петербург, приз 1-го Всесоюзного фестивалю телефільмів у Києві), «Буйноцвіття талантів» (1967), «Поліське намисто» (1970), «Троїсті музики» (1971, приз 5-го Всесоюзного фестивалю телефільмів у Ташкенті, 1973), «Автопортрет» (1972, приз 6-го Всесоюзного фестивалю телефільмів у Тбілісі, 1975), «Творці» (1973, приз 1-го Всесоюзного фестивалю «Людина праці на телеекрані», Донецьк, 1973), «Слово про Київ», «На материнському полі» (обидва — 1982), «Дім батька твого» (1986), «Іван Кавалерідзе на зламах часу» (1987), «І голос наш почує світ» (1989), «Народний Малахій» (1990), «Київські прохачі» (1991), «Сад Гетсиманський» (1993), «Тигролови» (1994), «Кредо» (2001), «Я розмалюю небо» (2009) та ін. Автор сценаріїв анімаційного фільму

«Страшний звір» (1969) та телефільму «Василь Бородай» (2000), п'єси «Сповідь» (1995); проєктів пам'ятників: П. Капельгородському у с-щі Недригайлівка, нині Роменського р-ну Сумської обл., герою фільму О. Довженка «Земля» Василю у с. Яреськи Миргородського р-ну Полтавської обл. (1984), кошовому отаману П. Калнишевському в с. Пустовійтівка Роменського р-ну (1991, у співавт.). Брав участь у відновленні пам'ятника княгині Ользі авторства І. Кавалерідзе у Києві (1996). Створив меморіальні дошки І. Кавалерідзе у Києві (1987, у співавт.; 2002) та у с. Новопетрівка, Лебединського, нині Сумського р-ну Сумської обл. (1987), скульптурні портрети письменників М. Гоголя, П. Тичини, поета І. Драча, науковця Б. Патона, спортсмена В. Смирнова, доньки О. Синько та ін. Засновник і директор (до 2008) [Кавалерідзе І. П. Музею-майстерні](#) у Києві. Активно виступав на радіо і телебаченні, дописував в періодичній пресі з питань культури і мистецтва.

Основні праці

Поза часом і простором: Спогади про Івана Кавалерідзе. 1997; На зламах епох. Кавалерідзе й оточення: Есе, спогади, роздуми. 2002 (обидві — Київ).

Рекомендована література

1. Шлапак Ю. Не хочу дивитися чужі сни // *Говорить і показує Україна*. 1999, 15 лип.;
2. Його ж. В судьбе героя увидеть время // *Независимость*. 1999, 12 окт.;
3. Капельгородська Н., Глущенко Є. «Укртелефільм» в контексті вітчизняної культури ХХ ст.: До 70-річчя Р. Синька. К., 2003;
4. Максимов М. Художник і хранитель // *Київ сьогодні*. 2003. № 28;
5. Козиренко Л. На зламах епох // *Літературна Україна*. 2003, 21 серп.

Бібліографічний опис:

Синько Ростислав Олександрович / Ю. Д. Шлапак // *Енциклопедія Сучасної України* [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2024. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-884850>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).